Dilluns 21 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 23,13-22): En aquell temps, Jesús digué: «Ai de vosaltres, escribes i fariseus hipòcrites, perquè tanqueu el regne dels cels davant els homes! Vosaltres no hi entreu, ni deixeu entrar-hi els qui hi entren. Ai de vosaltres, escribes i fariseus hipòcrites, perquè recorreu el mar i la terra per tal de fer un prosèlit, i quan ja ho és, en feu un fill de la gehenna el doble que vosaltres!

»Ai de vosaltres, guies cecs, que dieu: 'Qualsevol que juri pel santuari, això no és res, però qui juri per l'or del santuari, queda obligat'! Necis i cecs! Doncs, què és més, l'or o el santuari que santifica l'or? I: 'Tot el qui juri sobre l'altar, no és res, però tot el qui juri sobre el do que està damunt l'altar, queda obligat'! Cecs! Doncs, què és més, el do o l'altar que santifica el do? Per tant, el qui juri per l'altar, jura per ell i per tot allò que hi ha damunt d'ell. I el qui jura pel santuari, jura per ell i per aquell que hi habita. I qui jura pel cel, jura pel tron de Déu i per aquell qui s'hi asseu».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Ai de vosaltres, escribes i fariseus hipòcrites, perquè tanqueu el regne dels cels davant els homes»

P. Raimondo M. SORGIA Mannai OP
(San Domenico di Fiesole, Florencia, Itàlia)

Avui, el Senyor ens vol il·luminar sobre un concepte que en si mateix és elemental, però que pocs arriben a aprofundir: guiar un altre vers un desastre no és guiar cap a la vida, sinó cap a la mort. Qui ensenya a morir o a matar els altres no és un mestre de vida, sinó un "assassí".

El Senyor està avui —diríem— malhumorat, està justament enfadat amb els guies que extravien el proïsme i li treuen el gust per viure i, finalment, la vida mateixa: «Ai de vosaltres, escribes i fariseus hipòcrites, perquè recorreu el mar i la terra per tal de fer un prosèlit, i quan ja ho és, en feu un fill de la gehenna el doble que vosaltres!» (Mt 23,15).

Hi ha gent que intenta veritablement entrar en el Regne del cel, i treure-li aquesta il·lusió és una culpa certament greu. S'han apoderat de les claus d'entrada, però per a ells representen una "joguina",

quelcom cridaner per a tenir-ho penjat del cinturó i res més. Els fariseus persegueixen els individus, i els "cacen" per a portar-los a la pròpia convicció religiosa; no a la de Déu, sinó a la pròpia; per tal de convertir-los no en fills de Déu, sinó de l'infern. Llur orgull no eleva vers el cel, no condueix a la vida, sinó a la perdició. Quina errada tan greu!

«Guies cecs —els diu Jesús—, que coleu un mosquit, però us empasseu un camell!» (Mt 23,24). Tot resta capgirat, revolt; el Senyor repetidament ha intentat destapar les orelles i desvetllar els ulls als fariseus, però diu el profeta Zacaries: «Ells no volgueren escoltar, es van girar d'esquena i es van tapar les orelles per no sentir-hi» (Za 7,11). Aleshores, en el moment del judici, el jutge emetrà una sentència severa: «Mai no us he conegut; aparteu-vos de mi, vosaltres que obreu la iniquitat» (Mt 7,23). No és suficient saber més: cal saber la veritat i ensenyar-la amb humil fidelitat. Recordem la dita d'un autèntic mestre de la saviesa, sant Tomàs d'Aquino: «Mentre exalcen la pròpia bravesa, els superbs envileixen l'excel·lència de la veritat!».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Nosaltres formem un cos en Crist, rics i pobres, esclaus i lliures, sans i malalts; i un de sol és el cap del que tot deriva: Jesucrist. I com passa amb els membres d'un sol cos, cada un ha de ocupar-se dels altres, i tots de tots» (Sant Gregori de Nissa)

- «Déu —com un regal— ens ha revelat el seu Sant Nom: hem de guardar-lo en la memòria, en un silenci d'amorosa adoració. No obstant això, de cap paraula se n'ha abusat tant com de la paraula 'Déu'» (Benet XVI)

- «La superstició és la desviació del sentiment religiós i de les pràctiques que imposa. Pot afectar també el culte que donem al Déu veritable, per exemple, quan atribuïm una importància d'alguna manera màgica a certes pràctiques legítimes o necessàries (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.111)

Altres comentaris

«Ai de vosaltres, escribes i fariseus hipòcrites, perquè tanqueu el regne dels cels davant els homes»

Abbé Marc VAILLOT
(París, França)

Avui, una vegada més, l'Evangeli mostra com Déu vessa la seva bondat, que vetlla per la nostra felicitat. Ens indica clarament quines són les seves fonts: la veritat, el bé, la rectitud, la justícia, l'amor... i totes les virtuts. Ens adverteix també per tal que no caiguem en els paranys —excessos, concupiscències, enganys, en una paraula, els pecats— que ens impedirien assolir dita felicitat.

Jesús utilitza la seva divina autoritat per a mostrar-nos clarament el caràcter absolut del bé, que hem de perseguir, i el del mal, que hem d'evitar de totes les maneres. D'aquí ve la seva viva i amable exhortació a respectar la carta magna de la vida cristiana: les Benaventurances, vies que donen l'accés a la felicitat. En paral·lel, trobem el to amenaçador utilitzat a l'Evangeli d'avui: les Malediccions d'aquells actes destructors que sempre han de ser evitats. El mateix Cor sagrat, el mateix Amor és el que dicta les Benaventurances (cf. Mt 5,1 ss) i les Malediccions.

Cal entendre que són tan importants els uns com els altres per a qui vulgui salvar-se: «Benaurats» els pobres; els cors assedegats de justícia; les ànimes misericordioses... «Ai de vosaltres!»... quan escandalitzeu els altres; quan ensenyeu i no ho poseu en pràctica; quan corrompeu la sana doctrina; quan desvieu els altres del camí dret...

Jesús afegeix amb fermesa: com major sigui la vostra responsabilitat davant dels altres, més forta serà la maledicció que recaurà sobre vosaltres. Nostre Senyor, en aquest passatge, s'està adreçant als notables: «Ai de vosaltres, escribes i fariseus hipòcrites» (Mt 23,13 ss).

Apliquem a les nostres vides aquest ensenyament diví. Les nostres bones i males accions tenen sempre un doble impacte: un, el que pertoca a nosaltres mateixos, car cada acció ens millora o ens erosiona; l'altre, tot tenint en compte la nostra situació d'adults, pares, mestres, responsables sota qualsevol aspecte, cadascun dels nostres actes pot tenir repercussions, bones o dolentes, insospitades: «La vida no és temps que passa, sinó temps d'encontre» (Francesc).

I haurem de retre comptes de tot això a l'amor de Déu!